

EL NEN DE LA GORRA TARONJA

El nen de la gorra taronja era alt i prim. El vaig conèixer fa molts anys, al turó dels búnquers, on anava a menjar pipes quan m'escapava de casa. Fa tants anys que el vaig conèixer que tinc la impressió que està mort. Si ara hi penso el veig tot arrugadet, assegut a terra, amb les cames quilomètriques penjant turó avall. Els cabells blancs li sortirien de sota la gorra i segurament els ulls se li haurien fet petits i brillants. Potser els tindria blaus, com els vells que són savis.

Però quan jo el vaig veure assegut allà, els tenia negres, els ulls, i menjava un polo de maduixa. M'hi vaig fixar perquè mentre feia llepades al gelat somreia d'orella o orella. Feia una mica de por, amb aquella boca tan gran i sense parar de somriure amb la llengua amunt i avall. Tenia les dents blanques i tota la cara també, com la pell dels cadàvers. Em va fer enveja perquè jo portava ferros i no m'agradava gens somriure perquè els ferros eren horrorosos i m'espantaven la cara. Tot i que agraeixo haver estat monstruosa durant la meva infantesa perquè ara tinc unes dents bastants maques.

La qüestió és que vaig veure el nen de la gorra taronja assegut a la vora del turó, amb les cames penjant i menjant un gelat amb un somriure ben ample i ben amunt. Les comissures dels llavis gairebé li arribaven als ulls, que eren rodons i grossos com síndries. M'agrada molt menjar síndria. I les celles triangulars, com un malvat. I mirava d'un cantó a l'altre com si busqués alguna cosa però no semblava que veiés res. Vaig pensar que devia ser un robot.

Era una cosa, o un ésser, realment estranya i diria que em va pertorbar i tot. Em vaig eixugar els ulls perquè acabava de plorar, m'hi vaig acostar per darrere i li vaig tocar l'espatlla amb un dit. Va girar el cap i se'm va quedar mirant amb aquella cara tan peculiar, somrient encara. Va cridar HOLA com si estiguéssim a trenta metres de distància l'un de l'altra i em va fer molta gràcia. Vaig riure i ell em va dir, en un volum normal "No et tapis la boca amb la mà, m'encanta això que duus a les dents". "Aquesta merda?" li vaig preguntar, assenyalant-me la boca. Em va dir que sí, i em va demanar si podia tocar-los. Es va separar de mi, va estirar el seu braç llarg i jo vaig tancar els ulls, perquè us juro que tenir aquell nen-gegant-insecte amb aquell somriure tan exagerat i psicòpata i aquelles celles punxegudes, a davant meu amb la seva mà dins la meva boca, era una cosa molt macabra. Durant un quart d'hora em va resseguir cada part dels ferros que tenia incrustats a les dents. Quan va treure el dit de la meva boca em va dir gràcies. Sempre somrient i ensenyant-me les dents. Era un nen adorable.

Vam seure a terra i li vaig dir que tenia tretze anys i que la meua vida era molt dura. Era un nen molt alt per tenir deu anys però li quedava bé amb aquella cara. Seguia llepant el pal tot i que del polo, ja no en quedava res.

- Jo també tinc una vida trista- I es va posar a plorar. Però només de llàgrimes, plorava, perquè seguia somrient molt gran.

Em va fer molta pena allò, allò que plorés somrient, i també em vaig posar a plorar, i li vaig donar la mà.

- Sóc una carbassa- va dir.

I em vaig pixar de riure. Em va mirar i em va dir “No fa gràcia.” I jo encara vaig riure mes fort perquè em va dir que no feia gràcia amb aquella boca tan i tan riallera. Plorava de riure i ell anava plorant de no-riure i les llàgrimes li entraven a la boca somrient. Pobret. Li vaig demanar perdo i em vaig centrar. El nen necessitava ajuda i jo sentir-me útil.

I aleshores va passar-me allò que sempre vols que et passi quan ets petit però que no passa mai, tipus trobar-te un geni, un ésser màgic, o fer-te amic d’una fada. Allò que et frustra quan fas deu anys perquè penses: ja està, no he estat una nena prou especial per conèixer cap follet, segur que un nen millor que jo, a la seva habitació hi te una caseta amb un ninot que a la nit cobra vida o amb un coi de ratolí que sap parlar. Va ser meravellós.

“Coneixes el conte de la ventafocs?”, va demanar-me el nen. És clar que el coneixia, qui no coneix el conte de la Ventafocs? “Saps que hi ha una carbassa que es converteix en carrossa? Doncs jo sóc el nen que a les dotze de la nit es converteix en carbassa. Abans no passava res, perquè quan surt el sol torno a ser un nen normal, però un dia, uns nois joves em van trobar i amb un ganivet em van foradar fent-me forma d’ulls i de boca grossa. Em va fer mal i ara estic tot el dia així.” Em va dir que això li havia portat molts problemes, que ningú no se’l prenia seriosament i que no sabia gaire què fer amb la seva vida. No vaig saber què dir-li, realment era una història prou dramàtica i jo era massa impulsiva per donar consells intel·ligents o consolar al personal. Però el primer que se’m va acudir va ser dir-li que per això últim no patís, que la majoria de gent no sabia gaire què fer amb res i que per això tothom acabava fent tants disbarats. No tenia pares. Bé, els seus pares havien estat uns pagesos que no podien tenir fills i havien fet un pacte amb el diable: tindrien un fill carbassa a canvi de convertir-se ells també en carbassa però per sempre –dia i nit-. Per tant, el nen havia crescut completament sol amb dues carbasses formoses i grosses a la taula del menjador. Durant el dia, el nen vetllava per les carbasses però a la nit no podia fer-ho perquè ell mateix també es convertia en una verdura, o

un tubercle o una hortalissa, tan es, en una cosa que no pot sentir ni parlar. I el mateix dia que els adolescents el van agafar per celebrar la nit del trenta un d'octubre, van agafar els seus pares-carbassa per menjar-se'ls. Per sort, a ell només li havia tocat això de la cara.

- Vaig estar trist uns dies, perquè trobava a faltar la companyia dels pares a la nit. Encara que no ens poguéssim comunicar era com... com dormir amb algú saps? Et sents acompanyat. Ja sé que una carbassa morta no és una cosa viva...però eren els meus pares. Quan sortia el sol i em convertia en nen els veia allà a prou meu i em sentia estimat. I ara estic molt sol.

Li vaig dir que m'havia enamorat d'ell i que m'esperaria que fos mitjanit per endur-me'l a casa i que pogués tornar a dormir acompanyat ni que fos una nit. I a les dotze en punt va convertir-se en carbassa davant dels meus ulls, jo no m'ho creia. Va ser una metamorfosi esplèndida: es va anar ataronjant i encongint molt a poc a poc, i es va fer rodó. Vaig agafar-lo de terra i vaig tornar a casa. L'endemà al matí: la tragèdia. Una olor intensa de carbassa em va fer despertar d'un sobresalt. Vaig córrer cap a la cuina i vaig xisclar perquè hi havia

una olla que treia fum.

A l'olla, el cadàver líquid del meu amic. El meu amic carbassa convertit en crema de verdures . Déu m'havia encomanat la missió de cuidar-lo i la meva mare l'havia matat. No tornaria a menjar gelats de maduixa, i això em feia plorar, perquè es veia d'una hora lluny que li encantaven. Com que era una nena bastant llesta i resolutiva que no es conformava amb el que li passava sense que ella volgués que li passés, vaig començar a pensar possibles accions a emprendre després de la desgràcia: llençar la crema pel turó on ens havíem conegut; menjar-me la crema amb crostonets de pa torrat; o mirar a la brossa per si hi havia les llavors que la mare havia llençat al matar la carbassa.

Hi eren.

Hi eren.

I em vaig menjar el meu amic a cullerades.

Aquella nit em vaig tornar a escapar de casa, vaig anar al turó dels búnquers i vaig plantar totes les llavors de carbassa sota un arbre molt alt, alt com el meu amic. Lluna plena, i jo amb aquella pala de platja fent un gran forat, gran com el somriure del meu amic. Com si enterrés un mort.

L'endemà al matí, ben d'hora, vaig córrer cap al turó a mirar si el nen de la gorra taronja havia ressuscitat. I no. Tot era ple de flors ataronjades. Abans d'una vida sempre hi ha hagut flors. Però aquestes flors no es van convertir mai en carbasses, ni en el meu amic. Sempre van ser flors molt fràgils i senzilles, com les coses que importen. Sé que el meu amic carbassa corre per la meva sang perquè me'l vaig menjar, i que te flors per sempre allà on el vaig conèixer i estimar una tarda.

Jo vaig ser la nena que va conèixer el nen carbassa. I ningú més.

